

Šestá neděle postní – „Květina“

Tímto dnem se připomíná výjezd Krista do Jeruzaléma. V tomto kraji rostou palmy, které bylo zvykem světit. V našich krajích palmy zastoupily nejčastěji větvičky jivý – kočičky, ale světila se také košťata z břizových větví, jedlové chvoje, lýkovec, klokoč, jalovec, krušpánek, naraščené pruty vrby, lípy, hlohu, z nichž se vytvořil svazek a ovázal se červenou stuhou nebo povijanem.

Svěceným kočičkám se přisuzovala zázračná moc, měly pomáhat proti pohromám, kouzlu, nemocem. Zastrkovaly se za rám svatých obrazů, za domácí kříže ve světnicích, nebo se zapichovaly na kraj pole, aby ochránily úrodu. Také se jimi vytíraly oči, aby nebolely, a někde se jedna až tři kočičky polýkaly, aby nebolelo v krku.

Jiným zvykem bylo to, že se v tento den nesmělo péct, protože by se „zapěl květ“ a narodilo by ovoce.

Někde se konala procesí. V tento den si lidé oblékali své nejlepší nebo nové šaty.

S touto nedělí se pojí další tradice, a to přinašení „létečka“, někde „lítá“. Stromové „lito“ byl ozdobený živý stromek (jehličnatý nebo jívá) asi 70 cm vysoký. Zdobevaly ho hadříky, řetězy ze slámy a ústřížků textilu navlékaných střídavě na nit. Na vršku byla panenka z hadříků. V jiných krajích mívalo „lito“ podobu větvě jivý, na níž byly pomoci stuh upravené bílé nebo barevné či zlaté vejdušky, ptáčky z papíru, textilu a slámy a papírové květy. Někde se přivazovala navíc holubička, jejíž tělo bylo vyrobeno z vejdušky a křídla a ocas z poskládaného papíru – varhánků. „Lito“ symbolizovalo život a jaro a mládež ho přinašela do vesnice. Tam s ním chodila po koleď, za kterou dostávala vejce, omastek, mouku, slanine atd. Z koleď si pak všichni udělali svačinu pod širým nebem.

